

Wersja zanonimizowana

Tłumaczenie

C-489/20-1

Sprawa C-489/20

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

2 października 2020 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

30 września 2020 r.

Strona wnosząca odwołanie:

UB

Strona przeciwna:

Kauno teritorinė muitinė

Postępowanie administracyjne [...]

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

(najwyższy sąd administracyjny Litwy)

POSTANOWIENIE

30 września 2020 r.

[...]

Izba Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (najwyższego sądu administracyjnego Litwy) [...] [imiona i nazwiska sędziów] rozpatrzyła na posiedzeniu sądu w ramach pisemnego postępowania odwoławczego sprawę administracyjną dotyczącą odwołania wniesionego przez wnoszącego odwołanie,

UB, od wyroku wydanego przez Vilniaus apygardos administracinis teismas (regionalny sąd administracyjny w Wilnie, Litwa) z dnia 30 października 2018 r. w sprawie administracyjnej dotyczącej skargi wniesionej przez wnoszącego odwołanie, UB, przeciwko stronie przeciwnej, Kauno teritorinė muitinė (urzędowi celnemu w Kownie, Litwa) [zainteresowana osoba trzecia – Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (departament celny przy ministerstwie finansów Republiki Litewskiej)], mającej na celu stwierdzenie nieważności określonych decyzji.

Izba

ustaliła, co następuje:

I.

1. Niniejsza sprawa dotyczy sporu podatkowego między wnoszącym odwołanie, UB (zwanym dalej „wnoszącym odwołanie”), a stroną przeciwną, Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (departamentem celnym przy ministerstwie finansów Republiki Litewskiej, zwanym dalej „departamentem”)*, dotyczącego decyzji nr 8PM190020 Kauno teritorinė muitinė (urzędu celnego w Kownie) (lokalnego organu podatkowego) z dnia 21 marca 2018 r. w sprawie ustalenia obowiązku podatkowego wobec organów celnych (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”), na mocy której wnoszący odwołanie został zobowiązany do zapłaty podatku akcyzowego oraz podatku od wartości dodanej przy przywozie (VAT), a także odsetek za zwłokę od kwoty tych podatków.

Podstawa prawna. Prawo Unii

2. Artykuł 79 („Dług celny powstały w wyniku niespełnienia warunków lub obowiązków”) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny (zwany dalej „unijnym kodeksem celnym”) stanowi, między innymi, w ust. 1 lit. a), że „[j]eżeli towary podlegają należnościom celnym przywozowym, dług celny w przywozie powstaje w przypadku niewypełnienia [...] jednego z obowiązków przewidzianych w przepisach prawa celnego, dotyczących wprowadzania towarów nieunijnych na obszar celny Unii [...]”.
3. Artykuł 124 („Wygaśnięcie”) unijnego kodeksu celnego stanowi w ust. 1 lit. e), że „[...] dług celny w przywozie lub wywozie wygasa: [...] jeżeli towary podlegające należnościom celnym przywozowym lub wywozowym uległy

* Przepis tłumacza: akapit wprowadzający tekstu litewskiego odnosi się do urzędu celnego w Kownie jako do strony przeciwnej i do departamentu celnego przy litewskim ministerstwie finansów jako do zainteresowanej strony trzeciej. W następstwie zapytania skierowanego do sądu krajowego, sąd ten potwierdził, że to właśnie urząd celny w Kownie jest stroną przeciwną. Sąd krajowy nie przedłożył jednak zmienionej wersji ust. 1 pierwotnego tekstu.

przypadkowi lub zostały zajęte i równocześnie lub w późniejszym terminie ulegają przypadkowi [...]”.

4. Artykuł 198 („Środki podejmowane przez organy celne”) unijnego kodeksu celnego stanowi w ust. 1 lit. a), że „[o]rgany celne podejmują wszelkie środki niezbędne do dysponowania towarami, włącznie z orzeczeniem ich przypadku i sprzedażą lub zniszczeniem, jeżeli [...] nie został wypełniony jeden z obowiązków przewidzianych w przepisach prawa celnego dotyczących wprowadzania towarów nieunijnych na obszar celny Unii lub towary zostały usunięte spod dozoru celnego [...]”.

[Or. 2]

5. Artykuł 2 lit. b) dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie podatku akcyzowego”) stanowi, że „[w]yroby akcyzowe podlegają opodatkowaniu akcyzą w momencie [...] ich importu na terytorium Wspólnoty”.
6. „Podatek akcyzowy staje się wymagalny w momencie dopuszczenia do konsumpcji w państwie członkowskim dopuszczenia do konsumpcji” (art. 7 ust. 1 dyrektywy w sprawie podatku akcyzowego).
7. Artykuł 7 ust. 2 dyrektywy w sprawie podatku akcyzowego stanowi między innymi, że „[n]a użytek niniejszej dyrektywy »dopuszczenie do konsumpcji« oznacza: [...]
 - d) import wyrobów akcyzowych, w tym import niezgodny z przepisami, chyba że natychmiast po dokonaniu importu wyroby te zostaną objęte procedurą zawieszenia poboru akcyzy”.
8. Artykuł 2 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (zwanej dalej „dyrektywą VAT”) stanowi, że „[o]podatkowaniu VAT podlegają następujące transakcje: [...] import towarów”.
9. Zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego ma miejsce, a VAT staje się wymagalny z chwilą importu towarów (art. 70 dyrektywy VAT).

Podstawa prawna. Przepisy prawa krajowego

10. Artykuł 93 („Ustanie obowiązku podatkowego”) Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymas (litewskiej ustawy o administracji podatkowej) (zmienionej ustawą nr IX-2112 z dnia 13 kwietnia 2004 r.) stanowi w ust. 2 pkt 3, że „wszelkie obowiązki dotyczące podatków zarządzanych przez organy celne ustają również [...] w przypadku zatrzymania towarów *w momencie ich nielegalnego wprowadzenia* i ich jednoczesnego lub późniejszego zajęcia”.

11. W związku ze zmianą podejścia ze strony ustawodawcy krajowego w odniesieniu do momentu wygaśnięcia obowiązku uiszczenia podatku akcyzowego oraz podatku VAT z tytułu przywozu należy zauważyć, że art. 93 ust. 2 ustawy o administracji podatkowej [...] uchylono z dniem 1 stycznia 2017 r. i w życie weszły następujące przepisy prawa krajowego, które zostały przyjęte m.in. w świetle unijnego kodeksu celnego:
- art. 20 ust. 2 Lietuvos Respublikos akcizų įstatymas (litewskiej ustawy o podatku akcyzowym) (zmienionej ustawą nr IX-2696 z dnia 3 listopada 2016 r.), który stanowi, że „obowiązek uiszczenia podatku akcyzowego na rzecz organów celnych wygasa mutatis mutandis w przypadkach określonych w art. 124 ust. 1 lit. d)–g) unijnego kodeksu celnego [...]”;
 - art. 121 ust. 2 Lietuvos Respublikos pridėtinės vertės mokesčio įstatymas (litewskiej ustawy o podatku od wartości dodanej) (zmienionej ustawą nr IX-2697 z dnia 3 listopada 2016 r.), który stanowi, że „obowiązek uiszczenia podatku VAT z tytułu przywozu na rzecz organów celnych wygasa mutatis mutandis w przypadkach określonych w art. 124 ust. 1 lit. d)–g) unijnego kodeksu celnego [...]”.

Istotne okoliczności faktyczne

12. Wnoszący odwołanie, działając w porozumieniu z grupą współsprawców, zorganizował nielegalny przywóz (przemyt) towarów objętych podatkiem akcyzowym z Białorusi na terytorium Litwy – w dniu 22 września 2016 r. w odległym miejscu przerzucono przez granicę państwową, a następnie odzyskano, 6000 paczek papierosów (zwanych dalej „towarami będącymi przedmiotem postępowania”). Następnie pojazd mechaniczny przewożący te towary na terytorium państwa został przymusowo zatrzymany przez funkcjonariuszy straży granicznej, a znalezione w nim papierosy zostały zajęte.
13. Wyrokiem nakazowym z dnia 23 stycznia 2017 r. wydanym w postępowaniu karnym przez Vilniaus apygardos teismas (sąd okręgowy w Wilnie, Litwa) wnoszący odwołanie został uznany za winnego popełnienia czynu zabronionego na podstawie krajowego prawa karnego i skazany na karę grzywny w wysokości 16 947 EUR; orzeczono również przepadek towarów będących przedmiotem postępowania na rzecz skarbu państwa, a właściwym organom nakazano ich zniszczenie.
14. W zaskarżonej decyzji, w świetle powyższego wyroku nakazowego, urząd celny w Kownie uznał wnoszącego odwołanie za zobowiązanego (solidarnie z innymi osobami) do zapłaty długu celnego i ustalił zobowiązanie podatkowe, na które składał się podatek akcyzowy w kwocie 10 237 EUR oraz podatek VAT z tytułu przywozu w kwocie 2679 EUR, wraz z odsetkami za zwłokę naliczonymi od kwoty tych podatków w wysokości, odpowiednio, 1674 EUR i 438 EUR. Należy zauważyć, że w świetle art. 124 ust. 1 lit. e) unijnego kodeksu celnego lokalny

organ podatkowy nie obliczył ani nie zarejestrował długu celnego w przywozie w odniesieniu do wnoszącego odwołanie (organ ten uznał, że dług celny wygasł).

[Or. 3]

15. Po rozpatrzeniu skargi wnoszącego odwołanie decyzją nr 1A-199 z dnia 9 maja 2018 r. departament utrzymał w mocy decyzję urzędu celnego w Kownie.
16. Wnoszący odwołanie wniósł skargę do Vilniaus apygardos administracinis teismas (regionalnego sądu administracyjnego w Wilnie), podnosząc w szczególności, że z uwagi na wystąpienie przesłanki wygaśnięcia długu celnego wynikającej z art. 124 ust. 1 lit. e) unijnego kodeksu celnego, wygasło również jego zobowiązanie do uiszczenia podatku akcyzowego oraz podatku VAT z tytułu przywozu towarów będących przedmiotem postępowania, które zostały nielegalnie wprowadzone na obszar celny Unii Europejskiej. Powyższe wnoszący odwołanie wywiódł między innymi z wykładni dokonanej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwany dalej „Trybunałem”) w wyroku z dnia 29 kwietnia 2010 r., Dansk Transport og Logistik (C-230/08, EU:C:2010:231) (zwanym dalej „wyrokiem w sprawie Dansk Transport og Logistik”).
17. Wyrokiem z dnia 30 października 2018 r. Vilniaus apygardos administracinis teismas (regionalny sąd administracyjny w Wilnie) oddalił wniesioną przez wnoszącego odwołanie skargę jako bezzasadną. Sąd ten uznał między innymi, że przesłanki wygaśnięcia zobowiązania do uiszczenia podatku akcyzowego lub podatku VAT z tytułu przywozu nie są objęte unijnym kodeksem celnym, a odmawiając oceny argumentów wnoszącego odwołanie dotyczących wykładni dokonanej w sprawie Dansk Transport og Logistik, zauważył w szczególności, że wyrok Trybunału został wydany w celu dokonania wykładni rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny (zwany dalej „wspólnotowym kodeksem celnym”), którego przepisy nie mają znaczenia dla niniejszej sprawy.
18. Wnoszący odwołanie nie zgodził się z tym wyrokiem sądu pierwszej instancji i zaskarżył go do Lietuvos vyriausioji administracinis teismas (najwyższego sądu administracyjnego Litwy).

tutejsza Izba

stwierdza, co następuje:

II.

19. W niniejszej sprawie pojawia się kwestia wykładni art. 124 ust. 1 lit. e) unijnego kodeksu celnego, art. 2 lit. b) i art. 7 ust. 1 dyrektywy w sprawie podatku akcyzowego oraz art. 2 ust. 1 lit. d) i art. 70 dyrektywy VAT. Należy zatem złożyć do Trybunału wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym [...] [krajowy przepis prawa procesowego].

20. W szczególności pojawiają się pytania dotyczące obowiązku uiszczenia przez wnoszącego odwołanie podatku akcyzowego lub podatku VAT z tytułu przywozu w związku z nielegalnie przywiezionym towarem podlegającym podatkowi akcyzowemu, który został następnie zajęty i uległ przypadkowi w sprawie, w której dług celny wygasł na podstawie art. 124 ust. 1 lit. e) unijnego kodeksu celnego.

Treść art. 124 ust. 1 lit. e) unijnego kodeksu celnego

21. Należy przede wszystkim ustalić z całą pewnością, że w okolicznościach takich jak te w niniejszej sprawie zajęcie, i następujący po nim przypadek towarów stanowią przesłankę wygaśnięcia długu celnego na podstawie art. 124 ust. 1 lit. e) unijnego kodeksu celnego. Gdyby uznać, że spór nie jest objęty tym przepisem unijnego kodeksu celnego, kwestia zwolnienia wnoszącego odwołanie z obowiązku uiszczenia podatku akcyzowego i podatku VAT z tytułu przywozu na tej podstawie stałaby się bezprzedmiotowa.
22. Z jednej strony przedmiotowy przepis unijnego kodeksu celnego jest jasny pod względem językowym: dług celny wygasa „jeżeli towary [...] uległy przypadkowi lub zostały zajęte i równocześnie lub w późniejszym terminie ulegają przypadkowi [...]”. W odróżnieniu od art. 233 akapit pierwszy lit. d) wspólnotowego kodeksu celnego, który już nie obowiązuje („jeżeli towary [...] zostały zajęte przy nielegalnym wprowadzaniu i równocześnie lub w późniejszym terminie orzeczono ich przypadek”), art. 124 ust. 1 lit. e) unijnego kodeksu celnego nie odnosi się *expressis verbis* do momentu zajęcia towarów. Powyższe świadczy o tym, że moment zajęcia, o którym mowa w rozpatrywanym przepisie, nie ma znaczenia oraz że dług celny wygasa wraz ze spełnieniem przedmiotowej przesłanki w sprawie, w której towary zostały zajęte między innymi już po ich nielegalnym wprowadzeniu na obszar celny Unii Europejskiej (to znaczy zostały zajęte poza obszarem, na którym znajduje się pierwszy urząd celny na tym obszarze).
23. Z drugiej strony zajęcie i przypadek towarów, o których mowa w art. 124 ust. 1 lit. e) unijnego kodeksu celnego, stanowią przesłankę wygaśnięcia długu celnego, którą należy interpretować w sposób ścisły (zob. podobnie wyrok z dnia 2 kwietnia 2009 r., Elshani, C-459/07, EU:C:2009:224, zwany dalej „wyrokiem w sprawie Elshani”, pkt 30). Ponadto w kontekście wykładni przepisów prawa Unii ustanawiających przesłanki wygaśnięcia długu celnego **[Or. 4]**, Trybunał podkreślił potrzebę ochrony zasobów własnych Unii Europejskiej (zob. podobnie wyroki: z dnia 14 listopada 2002 r., SPKR, C-112/01, EU:C:2002:663, pkt 31; z dnia 17 lutego 2011 r., Berel i in., C-78/10, EU: C:2011:93, pkt 46) oraz w celu zagwarantowania, że towary wprowadzone nielegalnie na obszar celny Unii Europejskiej nie stanowią zagrożenia konkurencyjnego dla towarów unijnych (zob. podobnie wyrok w sprawie Elshani, pkt 29). Cele te zostały również wymienione w art. 3 unijnego kodeksu celnego.

24. W tym względie należy zauważyć, że, jak już podkreślono w pkt 52 wyroku w sprawie Dansk Transport og Logistik, „obecność na obszarze celnym [Unii Europejskiej] nielegalnie wprowadzonych towarów samo przez się tworzy znaczące ryzyko, iż towary te zostaną w końcu wprowadzone do obrotu gospodarczego państw członkowskich i że z chwilą, gdy towary te miną teren, na którym znajduje się pierwszy urząd celny położony wewnątrz obszaru celnego, prawdopodobieństwo, że organy celne dzięki zbiegowi okoliczności ujawnią towary w wyniku wyrwykowych kontroli, ulega zmniejszeniu [...]”. Ponadto przyjęcie formalnego (językowego) podejścia określonego w pkt 22 niniejszego postanowienia oznaczałoby również, że zgodnie z przedmiotową przesłanką dług celny wygasa również w przypadku zajęcia i orzeczenia przepadku, na przykład towarów, które zostały już przekazane, sprzedane lub wykorzystane w innej działalności gospodarczej po ich nielegalnym wprowadzeniu. Innymi słowy, wygaśnięcie długu celnego nastąpiłoby w przypadku zajęcia i orzeczenia przepadku towarów, które zostały już wprowadzone do obrotu gospodarczego państw członkowskich i które zostały nawet wykorzystane w łańcuchu gospodarczym transakcji (to znaczy stały się konkurencyjne w stosunku do towarów z Unii). W takim przypadku umorzenie należności celnych przez organy celne w odniesieniu do towarów, które uległy przepadkowi, oznaczałoby w rzeczywistości, że osoby, które dokonały nielegalnego przywozu towarów, uzyskałyby korzyść sprzeczną z prawem Unii [na przykład przewagę konkurencyjną pod względem ceny lub dochodów w stosunku do innych (działających w dobrej wierze) podmiotów gospodarczych], co byłoby niezgodne między innymi z celem ochrony Unii Europejskiej przed nieuczciwym i nielegalnym handlem, określonym w art. 3 lit. b) unijnego kodeksu celnego.
25. Należy zatem w pierwszej kolejności zwrócić się do Trybunału z pytaniem, czy art. 124 ust. 1 lit. e) unijnego kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że dług celny wygasa, jeżeli w sytuacji takiej jak ma ta niniejszej sprawie towary będące przedmiotem przemytu zostają zajęte, a następnie ulegają przepadkowi już po ich nielegalnym wprowadzeniu na obszar celny Unii Europejskiej.

Wygaśnięcie obowiązku uiszczenia podatku akcyzowego lub podatku VAT z tytułu przywozu

26. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, w niniejszej sprawie powstaje pytanie, czy wygaśnięcie długu celnego wnoszącego odwołanie, w odniesieniu do towarów będących przedmiotem postępowania, na podstawie art. 124 ust. 1 lit. e) unijnego kodeksu celnego oznacza, że jest on zobowiązany do uiszczenia podatku akcyzowego lub podatku VAT z tytułu przywozu tych towarów będących przedmiotem przemytu, które zostały nielegalnie wprowadzone na obszar celny Unii Europejskiej.
27. W tym względie wnoszący odwołanie zwraca uwagę, że w pkt 84 i 98 wyroku w sprawie Dansk Transport og Logistik, biorąc pod uwagę (1) podobieństwa między należnościami celnymi i akcyzą w zakresie, w jakim obowiązek ich zapłaty wiąże się z przywozem towarów do [Unii Europejskiej], a następnie

wprowadzeniem ich do obrotu gospodarczego w państwach członkowskich, oraz (2) paralelizm między zdarzeniem podatkowym i obowiązkiem podatkowym w zakresie podatku VAT a przywozem towarów, oraz w celu zapewnienia jednolitej interpretacji przepisów Unii, Trybunał stwierdził, że *wygaśnięcie należności akcyzowych ma miejsce w tych samych okolicznościach co wygaśnięcie należności celnych* (zastosowanie mają te same przesłanki wygaśnięcia obowiązków).

28. Na marginesie należy zauważyć, że prace przygotowawcze nad przepisami przywołanymi w pkt 11 niniejszego postanowienia świadczą o tym, że te przepisy krajowe odnoszące się do wygaśnięcia obowiązku uiszczenia podatku akcyzowego i podatku VAT z tytułu przywozu przyjęto przy założeniu, że wygaśnięcie długu celnego na podstawie art. 124 ust. 1 lit. d)–g) unijnego kodeksu celnego oznacza również wygaśnięcie obowiązku uiszczenia podatku akcyzowego i podatku VAT zarządzanych przez organy celne w odniesieniu do przywożonych towarów.
29. Jednakże tutejsza Izba ma wątpliwości, czy tę samą ocenę (przedstawioną w pkt 84 i 98 wyroku w sprawie Dansk Transport og Logistik) można zastosować w przypadku art. 124 ust. 1 lit. e) unijnego kodeksu celnego, gdy do zajęcia towarów będących przedmiotem przemytu – jak to ma miejsce w niniejszej sprawie – dochodzi nie w urzędzie celnym, lecz już na obszarze celnym Unii Europejskiej (państwa członkowskiego).
30. Ocena dokonana przez Trybunał w sprawie Dansk Transport og Logistik była bowiem co do zasady związana ze stosowaniem art. 202 i art. 233 akapit pierwszy lit. d) wspólnotowego kodeksu celnego, zgodnie z którymi[Or. 5] „zajęcie towarów nielegalnie wprowadzonych na obszar celny Wspólnoty powoduje wygaśnięcie długu celnego tylko wówczas, gdy zajęcie to następuje, zanim towary miną pierwszy urząd celny położony na tym obszarze” (zob. także ww. wyrok w sprawie Elshani, pkt 38).
31. Jak wynika z treści wyroku w sprawie Dansk Transport og Logistik, a w szczególności z jego pkt 73, 74, 84–86, 91–93, 98 i 99, porównywalność *należności akcyzowych i należności z tytułu VAT (od przywozu) z należnościami celnymi* pod względem wygaśnięcia opierała się zasadniczo na braku wystąpienia zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego (ocenie, że towarów nie uznaje się za przywiezione dla celów podatkowych), jeżeli zajęcie towarów ma miejsce przed opuszczeniem przez te towary obszaru, na którym znajduje się pierwszy urząd celny na obszarze celnym Wspólnoty Europejskiej (Unii Europejskiej).
32. Pomimo porównywalności obciążenia należnościami celnymi, należnościami akcyzowymi i należnościami z tytułu podatku VAT od przywozu (zob. również podobnie wyroki: z dnia 28 lutego 1984 r., Einberger, 294/82, EU:C:1984:81, pkt 18; z dnia 11 lipca 2013 r., Harry Winston, C-273/12, EU:C:2013:466, pkt 41; oraz z dnia 10 lipca 2019 r., Federal Express Corporation, C-26/18, EU:

C:2019:579, pkt 41), dyrektywa w sprawie podatku akcyzowego i dyrektywa VAT nie zawierają żadnych przepisów dotyczących wygaśnięcia tych obowiązków podatkowych w sytuacjach, gdy będące przedmiotem przemytu towary zostały nielegalnie wprowadzone (dopuszczone do konsumpcji), a następnie zostały zajęte i uległy przepadkowi.

33. Jak wcześniej wspomniano, zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy w sprawie podatku akcyzowego podatek akcyzowy staje się wymagalny w momencie dopuszczenia do konsumpcji w państwie członkowskim dopuszczenia do konsumpcji. Artykuł 7 ust. 2 lit. d) [tej dyrektywy] stanowi, że „dopuszczenie do konsumpcji” oznacza import wyrobów akcyzowych, w tym import niezgodny z przepisami, chyba że *natychmiast* po dokonaniu importu wyroby te zostaną objęte procedurą zawieszenia poboru akcyzy. Należy przypomnieć, że Trybunał stwierdził już, w pkt 45 wyroku z dnia 8 lutego 2018 r., Komisja/Grecja (C-590/16, EU:C:2018:77, zwanego dalej „wyrokiem w sprawie Komisja/Grecja”), że pojęcia „opuszczenia” i „dopuszczenia do konsumpcji”, które określają moment wymagalności podatku akcyzowego należy interpretować w sposób jednolity we wszystkich państwach członkowskich.
34. W kontekście wykładni przepisów dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania, Trybunał orzekł już, że po wystąpieniu zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego w zakresie podatku akcyzowego (zwanego dalej „dopuszczeniem do konsumpcji”) obowiązek uiszczenia podatku akcyzowego nadal istnieje, nawet jeśli dane wyroby akcyzowe zostaną zajęte, a następnie ulegną przepadkowi (wyrok w sprawie Dansk Transport og Logistik, pkt 80, 84 i 85). Ze swojej strony tutejsza Izba nie dostrzega powodu przyjęcia odmiennej interpretacji obecnie obowiązujących przepisów dyrektywy w sprawie podatku akcyzowego i nie uważa, aby nowe przepisy unijnego kodeksu celnego dotyczące wygaśnięcia długu celnego mogły sugerować odmienną ocenę.
35. Ponieważ zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy w sprawie podatku akcyzowego podatek akcyzowy staje się wymagalny w tym właśnie momencie, należy uznać, że zwolnienie z podatku akcyzowego w odniesieniu do towarów będących przedmiotem przemytu, które zostały wprowadzone nielegalnie, byłoby sprzeczne z tym przepisem (zob. analogicznie, na przykład, wyrok w sprawie Komisja/Grecja, pkt 46 i 56). Można zatem zasadnie wywnioskować, że fakt zajęcia, a następnie przepadku wyrobów akcyzowych po ich „dopuszczeniu do konsumpcji” nie ma wpływu na obowiązek uiszczenia podatku akcyzowego od tych wyrobów, który powstał w momencie wystąpienia danego zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego.
36. Przepisy dyrektywy VAT należy zasadniczo traktować w ten sam sposób – zajęcie oraz późniejszy przepadek towarów będących przedmiotem przemytu, które zostały nielegalnie wprowadzone na obszar celny Unii Europejskiej, nie mają wpływu na obowiązek uiszczenia podatku VAT (od przywozu) od tych towarów

(zob. w tym względzie, analogicznie, wyrok w sprawie Dansk Transport og Logistik, pkt 91, 92 i 94).

37. W niniejszej sprawie towary będące przedmiotem postępowania zostały wprowadzone do obrotu gospodarczego Unii Europejskiej i w związku z tym mogły być przedmiotem konsumpcji, co skutkowało wystąpieniem zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego w zakresie VAT (w tym względzie zob. na przykład wyroki: z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawach połączonych Eurogate Distribution i DHL Hub Leipzig, C-226/14 i C-228/14, EU:C:2016:405, pkt 65; oraz z dnia 1 czerwca 2017 r., Wallenborn Transports, C-571/15, EU:C:2017:417, pkt 54).
38. W tych okolicznościach, biorąc pod uwagę fakt, że ustawodawca zajmuje zasadniczo odmienne stanowisko w prawie krajowym, do Trybunału wnosi się również pytanie, czy art. 2 lit. b) i art. 7 ust. 1 dyrektywy w sprawie podatku akcyzowego oraz art. 2 ust. 1 lit. d) i art. 70 dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że obowiązek zapłaty podatku akcyzowego lub podatku VAT **nie wygasa**, jeżeli – jak ma to miejsce w niniejszej sprawie – towary będące przedmiotem przemytu zostają zajęte, a następnie ulegają przepadkowi po tym, gdy [Or. 6] zostały nielegalnie wprowadzone na obszar celny Unii Europejskiej, nawet jeżeli dług celny wygasł na podstawie przewidzianej w art. 124 ust. 1 lit. e) unijnego kodeksu celnego.

III.

39. Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (najwyższy sąd administracyjny Litwy) jest sądem ostatecznej instancji w sprawach administracyjnych [...], a zatem w przypadku powstania kwestii dotyczącej wykładni aktów prawnych przyjętych przez instytucje Unii Europejskiej, która to kwestia wymaga zbadania w celu wydania wyroku w sprawie, sąd ten ma obowiązek złożyć do Trybunału wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym [(art. 267 akapit trzeci TFUE) (...)].
40. W tych okolicznościach, w celu rozwiania wątpliwości związanych z wykładnią i stosowaniem przepisów prawa Unii mających znaczenie dla spornych stosunków prawnych objętych niniejszym sporem, pozostaje właściwym zwrócenie się do Trybunału o dokonanie wykładni przedmiotowych przepisów prawa Unii. Odpowiedź na pytania zawarte w sentencji niniejszego postanowienia ma zasadnicze znaczenie dla niniejszej sprawy, ponieważ umożliwiłaby ona również podjęcie jednoznacznej i jasnej decyzji w sprawie obowiązku uiszczenia przez wnoszącego odwołanie podatku akcyzowego oraz podatku VAT i związanych z nimi kwot w odniesieniu do towarów będących przedmiotem postępowania, zapewniając w ten sposób w szczególności pierwszeństwo prawa Unii, a także umożliwiłaby zagwarantowanie jednolitego orzecznictwa krajowego.

W związku z powyższymi rozważaniami [...] [odesłania do podstawy prawnej wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym] [...] tutejsza Izba

postanawia:

[...] [wnioski formalne]

Sąd odsyłający kieruje do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej następujące pytania prejudycjalne, które mają znaczenie dla niniejszej sprawy:

1. Czy art. 124 ust. 1 lit. e) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny [...] należy interpretować w ten sposób, że dług celny wygasa, jeżeli w sytuacji takiej jak ta w niniejszej sprawie towary będące przedmiotem przemytu zostały zajęte, a następnie uległy przepadkowi już po ich nielegalnym wprowadzeniu (dopuszczeniu do konsumpcji) na obszar celny Unii Europejskiej?

2. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 2 lit. b) i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG oraz art. 2 ust. 1 lit. d) i art. 70 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że obowiązek uiszczenia podatku akcyzowego lub podatku VAT nie wygasa, jeżeli w sytuacji takiej jak ta w niniejszej sprawie towary będące przedmiotem przemytu zostają zajęte, a następnie ulegają przepadkowi już po ich nielegalnym wprowadzeniu (dopuszczeniu do konsumpcji) na obszar celny Unii Europejskiej, nawet jeżeli dług celny wygasł na podstawie przewidzianej w art. 124 ust. 1 lit. e) rozporządzenia (UE) nr 952/2013?

Niniejsze postępowanie administracyjne zostaje zawieszona do chwili otrzymania od Trybunału orzeczenia wydanego w trybie prejudycjalnym.

[...] [kwestie proceduralne oraz imiona i nazwiska sędziów]